

“Tartogass mindig valami jót a gondolataidban” (Jeannine)

E tanács rávilágított, hogy jobban kellene vigyázni gondolataimra, szavaimra, tetteimre és az érzéseim minőségére és nagyvonalú kisurgázására.

Már egy jó ideje, hogy Gábor, az egyik jó barátom bevallotta nekem, hogy az előző napon egy nagyon rossz hírt kapott; valami nyomasztó családi ügyről volt szó, ami mélységesen elszomorította és ezért, súlyos, nehéz teherként nehezedik rá.

Valami tudatalatti asszociáció miatt emlékeztem, hogy épp ugyan azon a napon, teljesen más emberekkel és más helyzetben, én magam sajnálatosan, helytelenül és türelmetlenül viselkedtem, szándékosan bántó és igazságtalan szokat használtam. És nem is tudom mi módon jutottam arra a felvetésre, hogy bár semmilyen szál nem köti hozzá, mégis gyatra viselkedésem valami megmagyarázatlan módon, netán hathatott a barátom által megszenvedett szerencsétlen esetre.

Általános és elfogadott az a meggyőződés, hogy minden tetteink, szavaink, magatartásunk hatnak nem csak a mi személyiségünk fejlődésére, hanem szintén azokra az emberekre is, akik a közelben tartózkodnak és emiatt ki vannak téve arra, amit mondunk, ahogyan viselkedünk. Egy intoleráns rokon, tanár, főnök vagy munkatárs, barát, szerető, férj vagy feleség tönkretelheti a napunkat. De fordítva is igaz, hogy valaki, aki bár nem áll közel hozzánk de mégis ránk mosolyog, felüdít minket, felébreszt bennünk kellemes érzéseket és jó szándékokat.

Viszont ebben az esetben az volt a gyanúm, hogy többről lehet szó vagyis, hogy minden, amit mondunk és amit teszünk kisebb vagy nagyobb mértékben kihathat akárkire a bolygó hétmillió lakói közül. Következésképpen, elkerülhetetlenül befolyásolja a világ működését is. Lehetséges-e hogy létezik egy egyetemleges tudat, még inkább egy közös “tudat-mögött” zóna, amely úgy üzemel, mint egy doboz tele játékgolyókkal, ahol akármelyiknek a mozgása előre nem látható módon kihat a többiekre? És mivel számtalan a golyócska, akármelyiknek a mozgása elkerülhetetlenül idézne irányt és helyváltozást egy másikban, amely úgy, mint a biliárd játékban érinti, váratlan mozgásra kényszeríti a többieket?

Feltételeztem tehát, hogy talán ehhez hasonlóan, viselkedésünk és szavaink láthatatlan “hullámokat” árasztanak, amelyekről sosem fogjuk tudni milyen messzire sem hová fognak jutni. Következésképp azt sem tudjuk, hogy milyen tetteket, gondolatokat, stb. fognak érinteni, ezeket olyan mozgásokra kényszeríteni, melyek úgyszintén, idáig nem előrelátott irányváltásokat idézhetnek elő. Ha ez igaz, sose lesz fogalmunk, hogy kikben egy felemelő lökést-e vagy ellenkezőleg, egy botlást, elesést okozhatnak attól függően, hogy szavaink, tetteink pozitívak, nagylelkűek, hitelesek, a szeretettől vezérelve születtek, vagy önzőek, közömbösek, türelmetlenek, utasítóak, utálattal és megvetéssel vannak átitatva.

Végeredményben, a helyes hozzáállás egy harmonikus mozgást és egymással való viszonyulást vált ki a dobozban lévő golyócskákban, ellenkező esetben, a helytelen attitűd egy kaotikus, zűrzavaros, agresszív és logitálan mozgást, ami magával hordozza azt veszélyt, hogy megrepeszti, netán összetör egyet, kettőt, néhányat közülük.

Bizonyára nem tudományos, még kevésbé bizonyítható ez az elméletem. Lehet ostobaság, nevetséges sőt, paranoias, a legjobb esetben gyermekes megfejtés, de mégis mindenképp segít engem, hogy kicsit jobban megértsem mi minden hogyan és miért történik e kicsit bolondos világban. Szintén megtaníthatná, miképp kellene viselkednem akkor, amikor napról napra és akármilyen helyzetben viszonyulok más emberekhez.

Mert már nem csak rólam lenne szó, sem azokról, akik közel állnak hozzám, hanem valakiről, másokról, akiket nem is ismerek, sosem láttam és nem is fogok látni soha, akik talán észrevétlenül mellettem vannak, néhány lépésre, vagy mögöttem... talán távolabb élnek, másik országban, ismeretlen kontinensen, az Antarktison, a sivatagban, a tenger közepén, vagy egy magas hegy tetején. Akkor, attól függően milyenek a helyes vagy helytelen gondolataimtól, szavaimtól, tetteimtől kisugárzott hullámok,

egy szép napon, és anélkül, hogy ők maguk tudjanak róla, az a valaki vagy azok a valakik egy, a tegnaptól többé kevésbé más világra fognak felébredni, mint ami előző napon volt kibontakozóban. Egy jobb vagy rosszabb világra.

Így, és csak abban az esetben, hogy elmeszüleményem igaz lenne, még akkor ha csak parányi mértékben, mindannyian felelősséggel terhelt közreműködők lennének abban az útirányban, amibe halad az emberiség... úgy, mint a dobozban lévő golyócskák.

Végül és visszatérve a barátom esetére, még mindig bennem marad a kétely...Lehetséges-e, hogy ha az előző napon nem viselkedtem volna rosszhiszeműséggel, talán barátom sose értesült volna arról a sajnálatos hírtől, ami oly nagy terhet rakott rá?

